

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/264/2019
Identifikačné číslo spisu:	4616208443
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4616208443.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ O. O., bývajúceho v Q. a 2/ I. P., bývajúcej v Q., oboch zastúpených JUDr. Jozefom Pikuliakom, advokátom, so sídlom v Čadci, Námestie slobody č. 58, proti žalovanému Mestu Topolčany, so sídlom v Topolčanoch, Námestie M. R. Štefánika č. 1/1, zastúpenému advokátskou kanceláriou Kvasňovský & Partners, Advokáti s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dunajská č. 32, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Topolčany pod sp. zn. 6C/284/2016, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 22. mája 2019 sp. zn. 6Co/103/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia sa žalobou podanou na Okresnom súde Topolčany (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhali určenia, že pozemky predstavujúce parcely reg. „C“ č. 906 - záhrady o výmere 2303 m² a č. 907 - zastavané plochy a nádvoría o výmere 254 m² v kat. úz. Q. zapísané na LV č. XXXX patrili ku dňu smrti J. O., zomrelého dňa N. a Q. O., zomrelej dňa N. do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo 7. februára 2018 č. k. 6C/284/2016-245 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V danej veci žalobcovia poukazovali na nulitosť rozhodnutia o vyvlastnení, k čomu súd prvej inštancie dôvodil, že mimo rámec správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu, môže ho preskúmať len so zreteľom na to, či ide o nulitný akt. Z predmetného rozhodnutia Mestského národného výboru Q. - odboru územného plánovania a architektúry vydaného dňa 30. apríla 1979 pod č. N. jednoznačne vyplynulo, že pri jeho vydaní bolo postupované v zmysle ustanovení Stavebného zákona. Mestský národný výbor mal právomoc na vydanie takéhoto rozhodnutia a súd prvej inštancie nezistil nezrozumiteľnosť a neurčitosť tohto rozhodnutia, pretože z neho jednoznačne vyplývalo, čo bolo predmetom rozhodnutia a aké nehnuteľnosti nachádzajúce sa v kat. úz. Q. zapísané vo vložke č. XXXX

ako parc. č. 647/3, 647/5, 647/6 a 647/7 boli vedené na mená právnych predchodcov žalobcov J. O. v 1/2-ine a manželky Q. O. v 1/2-ine. Poznamenal, že predmetom tohto rozhodnutia boli tiež parc. č. 649/5, 649/6 a 649/7 zapísané vo vložke č. XXXX na mená U. E., E. E. a R. E.. Rozhodnutie obsahuje uvedenie náhrady za vyvlastnené nehnuteľnosti, jej výšku a konkrétne rozdelenie medzi právnych predchodcov žalobcov a tiež vlastníkov parciel vo vložke č. XXXX. Zrozumiteľnosť a určitosť tohto rozhodnutia bola daná aj pre samotných právnych predchodcov žalobcov, ktorí proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie, v ktorom nespochybňujú nezrozumiteľnosť a určitosť rozhodnutia. Vo vzťahu k námietke, že toto rozhodnutie o vyvlastnení nenadobudlo právoplatnosť z dôvodu, že ich právni predchodcovia podali odvolanie voči tomuto rozhodnutiu a rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorým bolo zamietnuté ich odvolanie, nebolo doručené Q. O. súd prvej inštancie uviedol, že toto ich tvrdenie sa nezakladá na pravde, pretože rozhodnutie bolo doručené riadne všetkým účastníkom a teda i právnym predchodcom žalobcov, ktorí proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný národný výbor Q. dňa 20. augusta 1979, pričom išlo o konečné rozhodnutie vo veci. Právoplatnosť rozhodnutia nespochybňovali ani samotní právni predchodcovia žalobcov, ktorí podali žiadosť o zrušenie rozhodnutia o vyvlastnení listom dňa 5. marca 1982. Keby považovali rozhodnutie za neprávoplatné, neboli by sa domáhali uplatnenia reštitučného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Súd prvej inštancie sa v ďalšej časti svojho rozhodnutia zaoberal otázkou vydržania, keď žalobcovia tvrdili, že parcely, ktoré užívali ich právni predchodcovia nadobudli do vlastníctva kúpnu zmluvou, ktorú však stratili. Uviedol, že v danej veci žalobcovia nepreukázali dobromyseľnosť, keď tvrdili, že ich právni predchodcovia uzatvorili kúpnu zmluvu a to po skončení nájmu, avšak žiadnym hodnoverným spôsobom ich tvrdenie nebolo preukázané. Konštatoval, že predložili iba prehlásenie Teodory Ivanovej o tom, že pri sťahovaní stratili všetky doklady o kúpnej zmluve, čo však ich tvrdenie nepreukazuje. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Krajský súd v Nitre (ďalej ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 22. mája 2019 sp. zn. 6Co/103/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovia v odvolaní spochybňovali záver súdu prvej inštancie o právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia MS NV Q. N. zo dňa 30. apríla 1979. Uviedol, že žalobcovia už v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 19Sp/97/2009 spochybňovali právoplatnosť uvedeného vyvlastňovacieho rozhodnutia, keď v rozsudku z 3. júna 2011 krajský súd vyslovil svoj právny názor o právoplatnosti rozhodnutia, ktorý odvodzoval aj z rozsudku Okresného súdu Nitra z 5. januára 1984 č. k. 6C/236/83-28 v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 1984 č. k. 11Co/136/84-38, z ktorého bolo vyvedené, že je nepochybne preukázané, že oprávnené osoby napriek „právoplatnosti“ vyvlastňovacie rozhodnutie nerešpektovali. O odvolaní proti tomuto rozsudku, ktorý napadli odvolaním žalobcovia rozhodol aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zo dňa 1. augusta 2012 sp. zn. 10Sžr/125/2011, ktorý sa tiež otázkou právoplatnosti vyvlastňovacích rozhodnutí zaoberal a poukázal na predchádzajúce konania, v ktorých sa tiež súdy touto otázkou zaoberali. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí nepovažoval túto námietku za opodstatnenú. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že vyvlastňovacie rozhodnutie bolo doručené všetkým účastníkom konania. J. a Q. O. využili možnosť podania opravného prostriedku proti tomuto rozhodnutiu a o odvolaní rozhodol ONV Q. rozhodnutím číslo Výst. N. zo dňa 20. augusta 1979 tak, že odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil, pričom išlo o konečné rozhodnutie vo veci vyvlastnenia. V tomto istom rozhodnutí najvyšší súd ďalej konštatoval, že žalobcovia rozhodnutie o vyvlastnení napriek jeho právoplatnosti nerešpektovali. Ďalej sa zaoberal úvahami, že ak by žalobcovia od počiatku zastávali názor, že rozhodnutie o vyvlastnení nenadobudlo právoplatnosť, neboli by mali dôvod na uplatnenie reštitučného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Odvolací súd tak dospel k záveru, že nemal dôvod spochybňovať právoplatnosť vyvlastňovacieho rozhodnutia, keď túto otázku už riešili súdy v predchádzajúcich konaniach, a preto v zmysle ustanovenia § 194 ods. 2 CSP na tieto prihladal. Ako ďalšiu odvolaciu námietku žalobcovia udávali, že vyvlastňovacie rozhodnutie je nulitný právny akt, pretože je neurčitý a nezrozumiteľný. K tejto ich námietke odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa vo svojom rozhodnutí v bode 31. rozsudku správne vyporiadal s ich námietkou, keď vyvodil, že Mestský národný výbor Q. mal dostatok právomoci na vydanie rozhodnutia o vyvlastnení, pričom nezistil jeho nezrozumiteľnosť a neurčitosť.

Odvolací súd sa s takýmto právnym posúdením stotožnil, keď z vyvlastňovacieho rozhodnutia je jednoznačne uvedené, aké nehnuteľnosti v kat. úz. mesta Q. a komu boli vyvlastnené. Napokon uvedeným rozhodnutím sa zaoberali súdy v predchádzajúcich konaniach a ani v jednom konaní nebola konštatovaná jeho nulnosť. Z uvedených dôvodov je preto táto námietka žalobcov neopodstatnená. Vo vzťahu k námietke, že žalobcovia nadobudli nehnuteľnosti vydržaním odvolací súd uviedol, že po doplnení dokazovania výsluchom žalobcov na odvolacom pojednávaní sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, pretože z výsluchov žalobcov nebolo jednoznačne preukázané, že skutočne k uzatvoreniu kúpnej zmluvy malo prísť. Žalobca 1/ tvrdil, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo hneď po tom, ako bol skončený nájom, na druhej strane však tvrdil, že k vyplateniu kúpnej ceny došlo až niekedy v roku 1953 v dôsledku zmeny peňazí. Na preukázanie týchto svojich tvrdení však nenavrhli vykonať žiadne dokazovanie tak pred súdom prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde, a preto odvolací súd konštatoval, že skutočne takýto právny titul nebol preukázaný. Navyac odvolací súd doplnil, že ak by aj v prípade bol preukázaný nadobúdaci právny titul, jednoznačne možno konštatovať, že právni predchodcovia žalobcov neboli dobromyseľní počas celej vydržacej doby. Túto skutočnosť odvolací súd vyvodil z výsluchu žalobcu tak pred súdom prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde, ktorý uviedol, že ešte niekedy v roku 1957 došlo k vyvlastneniu nehnuteľností za úmyslom tam spraviť parkovisko; v tomto smere sa viedol súdny spor, ktorý jeho právni predchodcovia vyhrali. Z uvedeného preto konštatoval, že právni predchodcovia žalobcov po tom, čo došlo k vyvlastneniu nehnuteľností niekedy v rokoch 1957-1960 stratili dobromyseľnosť, pretože vedeli, že kúpnu zmluvu od Markových nehnuteľnosť nenadobudli, keďže táto bola predmetom vyvlastňovacieho konania a napokon sami iniciovali i Markových, aby takéto rozhodnutie napadli odvolaním. Týmto okamihom stratili dobrú vieru v tom, že im nehnuteľnosť patrí, a preto z týchto dôvodov nemohli nadobudnúť nehnuteľnosť vydržaním, keďže nebol splnený jeden zo základných predpokladov nadobudnutia nehnuteľnosti vydržaním a to dobromyseľnosť počas celej vydržacej doby. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a to i v časti o nároku trov konania.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej ako „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnili poukazom na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP uviedli, že za podstatné dôvody pre rozhodnutie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu považujú otázku doručenia a právoplatnosti rozhodnutia Mestského národného výboru Q. č. N. o vyvlastnení v spojitosti s rozhodnutím Okresného národného výboru Q. č. R. z 20 augusta 1979, ktorým bolo zamietnuté odvolanie J. O. a Q. O., a ktorým sa potvrdilo vyvlastňovacie rozhodnutie MsNV Q.. Skutočnosť, či bolo vyvlastňovacie rozhodnutie doručené a či je na základe toho právoplatné má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o práve, ktoré bolo uplatnené žalobou. Dôvodili, že súd prvej inštancie dôkaz - doručenkou o doručovaní rozhodnutia Okresného národného výboru Q. Q. O. nevykonával, resp. žiadnym spôsobom nevyhodnotil, či už samostatne alebo v spojitosti s inými dôkazmi, a preto ho považujú za nepreskúmateľné. Odvolací súd k námietke doručenia a právoplatnosti uviedol, že nemal dôvod spochybňovať právoplatnosť vyvlastňovacieho rozhodnutia. Dovolatelia tak namietajú, že súd prvej inštancie ani odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k tvrdeniu, že vyvlastňovacie rozhodnutie nie je právoplatné z dôvodu, že rozhodnutie o vyvlastnení nebolo Q. O. riadne doručené, ani k dôkazu - doručenke, ktorým túto skutočnosť preukazovali. Vzhľadom na uvedené majú dovolatelia za to, že v danom prípade došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedli, že za nesprávne právne posúdenie veci považujú posúdenie fikcie doručenia rozhodnutia Mestského národného výboru Q. č. N. o vyvlastnení v spojitosti s rozhodnutím Okresného národného výboru Q. č. R. Q. O.. V tejto súvislosti vymedzili dovoláciu otázku, či v prípade doručenia rozhodnutia Okresného národného výboru Q. č. R. nastala právna fikcia doručenia. Dovolatelia navrhli odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia a zároveň navrhli, aby dovolací súd zrušil dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, ktoré má predpísané náležitosti (§ 428 CSP), podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP)

strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c / náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Teda ako je uvedené v bode 4., dovolatelia v danom prípade vyvodzujú prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 420 písm. f/ CSP uviedli, že súd prvej inštancie dôkaz - doručenkou o doručovaní rozhodnutia Okresného národného výboru Topoľčany Teodore Ivanovej nevykonával, resp. žiadnym spôsobom nevyhodnotil, či už samostatne alebo v spojitosti s inými dôkazmi, a teda, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v tomto smere nepreskúmateľné.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolatelia namietali, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s uvedenou námietkou arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobcovia domáhali, čo navrhoval žalovaný, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil z čoho jednoznačne vyplynulo, že mal za preukázané, že rozhodnutie Mestského národného výboru Q. č. N. z 30. apríla 1979 bolo doručené riadne všetkým účastníkom a teda i právny predchodcom žalobcov, ktorí proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie, o ktorom rozhodol Okresný národný výbor Q. dňa 20. augusta 1979 č. R., pričom išlo o konečné rozhodnutie vo veci. Právoplatnosť rozhodnutia nespochybňovali ani samotní právni predchodcovia žalobcov, ktorí listom z 5. marca 1982 podali žiadosť o zrušenie rozhodnutia o vyvlastnení. Keby považovali rozhodnutie za neprávoplatné, neboli by sa domáhali uplatnenia reštitučného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že dovolatelia v odvolaní spochybňovali záver súdu prvej inštancie o právoplatnosti vyvlastňovacieho rozhodnutia MS NV Q. N. z 30. apríla 1979. Dovolatelia už v konaní vedenom na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 19Sp/97/2009 spochybňovali právoplatnosť uvedeného vyvlastňovacieho rozhodnutia, keď v rozsudku zo dňa 3. júna 2011 krajský súd vyslovil svoj právny názor o právoplatnosti rozhodnutia, ktorý odvodzoval aj z rozsudku Okresného súdu Nitra z 5. januára 1984 č. k. 6C/236/83-28 v spojení s rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Bratislave z 30. marca 1984 č. k. 11Co/136/84-38, z ktorého vyvodil, že je nepochybne preukázané, že oprávnené osoby napriek „právoplatnosti“ vyvlastňovacie rozhodnutie nerešpektovali. O odvolaní proti tomuto rozsudku, ktorý napadli odvolaním žalobcovia rozhodol aj najvyšší súd rozsudkom z 1. augusta 2012 sp. zn. 10Sžr/125/2011. Najvyšší súd v tomto svojom rozhodnutí nepovažoval uvedenú námietku za opodstatnenú. Konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že vyvlastňovacie rozhodnutie bolo doručené všetkým účastníkom konania. J. a Q. O. využili možnosť podania opravného prostriedku proti tomuto

rozhodnutí. V tomto istom rozhodnutí najvyšší súd ďalej konštatoval, že dovolatelia rozhodnutie o vyvlastnení napriek jeho právoplatnosti nerešpektovali. Odvolací súd ďalej poukázal na úvahy dovolacieho súdu, že ak by žalobcovia od počiatku zastávali názor, že rozhodnutie o vyvlastnení nenadobudlo právoplatnosť, neboli by mali dôvod na uplatnenie reštitučného nároku podľa zákona č. 503/2003 Z.z. Odvolací súd preto nemal dôvod spochybňovať právoplatnosť vyvlastňovacieho rozhodnutia, keď túto otázku už riešili súdy v predchádzajúcich konaniach, a preto v zmysle ustanovenia § 194 ods. 2 CSP na tieto prihliadal. Obsah spisu v zmysle vyššie uvedeného nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.

15. Vo vzťahu k dovolacej námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá by mala byť riešená podľa dovolateľov. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie dovolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí dovolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

16. Nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je tak konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešiť nesprávne.

17. V dovolaní dovolatelia položili otázku, či v prípade doručenia rozhodnutia Okresného národného výboru Topoľčany č. Výst. 2064/79/Čer. nastala právna fikcia doručenia. Mali za to, že z doručenky, ktorú dovolatelia predložili ako dôkaz vyplýva, že Teodora Ivanová neprevzala predmetné rozhodnutie Okresného národného výboru Topoľčany a teda, že neboli splnené podmienky náhradného doručovania podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku.

18. Dovolací súd vzhľadom na uvedené uvádza, že dovolateľmi naformulovaná otázka nie je otázkou právnou, ale skutkovou, ktorej posúdenie vždy závisí od konkrétnych okolností prípadu. Argumentácia dovolateľov vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP predstavuje iba polemiku s rozhodnutím dovolacieho súdu a súdu prvej inštancie, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym zistením skutkového stavu, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa CSP vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Uplatnenie tohto dovolacieho dôvodu predpokladá spochybnenie správnosti riešenia právnych otázok odvolacím súdom (nie otázok skutkových). Podľa dovolacieho súdu takáto argumentácia v dovolaní dovolateľov abscentuje. Dovolatelia sa de facto domáhajú opätovného právneho posúdenia ním tvrdeného skutkového stavu v ich prospech. Takéto tvrdenia nemožno považovať za právne otázky vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom. Uplatnený dovolací dôvod tak nevymedzil spôsobom vyplývajúcim z § 432 ods. 2 CSP, t. j. neuviedli konkrétne, ktorú právnu otázku riešil odvolací súd nesprávne a v čom táto nesprávnosť spočíva. Namietali skutkové závery, ktoré nie je dovolací súd oprávnený preskúmať, pretože v zmysle ustanovenia § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd totiž nie je treťou inštanciou a dovolanie nie je koncipované ako ďalší riadny opravný prostriedok. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. V dovolaní nastolená otázka má skutkovú (nie právnu) povahu, ktorá nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia.

19. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľov vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP odmietol.

20. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3

veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.